

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Ρέπουλης περί του Βασιλέως Γεωργίου και των ταξειδιών του στην Εύρωπη. Μετά μερικά χρόνια. Ο Βασιλέως Γεωργίου περί του Ρέπουλη. Η περιήρημη απάντησις του κ. Βενιζέλου. Ο μακροχρής Φίξ περί νερού και μύρου. Τα Πανεπιστημιακά σκανδαλά. Οί κ. κ. χαθρηγίται πρό του υπουργού. Μιάς έφαινε τὸ ζήτημα καλύτε. Ποτε φροδύθηκε ὁ Κ. Κανάρης τὸν Γεωργίους και γιατι. Μία ὑπερερχη ἀπάντησις του μπευρλετιέρη. Η φρέλλης του Μουρουζή. Ο κ. Παπαντωνίου για τὸ ξενοδοχείου του Καρπηνήσιου. κτλ.

ΡΟ ἐτόν είχε ἀναγραφῆ στις ἐφημερίδες τὸν Ἄθηνόν, ὅτι οἱ Ἴταλοὶ, για νὰ προσελκύουν ξένους στὴν Ἰταλία, ...ἐδουλεῖσαν ὄχι μόνον τοὺς ἐπιθούχους τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ και τοὺς...τελιούχους, και τοὺς χοροφύλακας, και τοὺς κλητήρας.

Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ, μιὰ «Ἐταιρεία Προσελήσεως Ξένων», ποὺ είχε συσταθῆ τότε στη Νεαποία, ἐπέτρε ὄχι ν' ἀναγορευθῆ στους ἀναριθμητοὺς ἐπιπτες τῆς Νεαπόλεως νὰ ἐμφανίζονται στὰ μέρη ἐξέυνα, στὰ ἴδινα περιεφέροντο ὁ ξένου.

Ὁ μαζαρίτης Ρέπουλης, ποὺ τὸ ἄκουσε αὐτό, εἶπε, ἐνοχώντας τις ταπεινὲς καὶε χρόνο περιόδους τοῦ βασιλέως Γεωργίου στὴν Εὐρώπη, ὅπου ἐπισκέπτετο διὰς τῆς Ἀλλῆς, παρακαλῶντας τις Δυναμίες και Ἐπιτόντας τὴν εἰναιά τους ἐπὶ τὸν ζήτημαόν μας :

—Οἱ Ἴταλοὶ καταγοῦν τὸν ἐπιπτες και 'μεῖς μεταβάλλει και τὸν βασιλιά μας εἰς ἐπιπτες...

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ ὅταν, ἐπειτ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦλθεν ὁ Βενιζέλος στὴν Ἑλλάδα και παρουσιάσε στὸ βασιλεῖα τὸν κατ'ὸν τὸν ἱστορῆαόν του, ὁ βασιλεὺς τὸν ρώτησε :

—Πῶς ; Ὑπογουοιστε και τὸν κ. Ρέπουλην ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε !..

—Ἐνε ἀρχαίως κόσματος ; Ἐχει ὀλαδοὺς ;

—Κανέναν !..

—Τότε πῶς γίνεται ἱστορῆος ; Σὰς παρελάσεις για νὰ τὸν κάμει ; Ἀλλὰ αὐτὸς λέγει ὅτι εἶεν εἶνε σοστό νὰ ἐπιπτοῦναι.

Και ὁ Βενιζέλος ἀπάντησε :

—Ὁ Ρέπουλης, Μεγαλειότατε, δὲν ἦλθε ἐπιπτων, ἀλλὰ.....ἀπαιτῶν τὸ ἱστορῆαόν !..

Κάποτε, ποὺ ὁ μαζαρίτης Φίξ ὁ ἰδιότης τοῦ γνωστοῦ ζυθοποιού, ἔκανε μιὰ ἐξδρομὴ στὰ χωριά τῆς Ἀττικῆς, εἶδε ἔξω ἀπὸ τὸ Κωπανοδίσι μιὰ βοῦνη, ἀπάνω στὴν ὁποία ὄηρχεν ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

«Τὸ νερό αὐτὸ βλάπτει στὴν ὑγεία».

Γιῶστε τότε στὴν παρῶα του και τοὺς εἶπε :

—Νά, ἐπιπτοῦς, και μιὰ μεγάλη...ἀλήθεια ! Τὸ νερό βλάπτει τὴν ὑγεία και ἡ μύρα τὴν διατηρεῖ !..

Ἐδὼ καὶ εἴκοσι χρόνια συνέβησαν στὸ Πανεπιστήμιον διάφορα σκάνδαλα...

Ἐπὶ αὐτῶν, λέει ὁ Βήτος.

Σετ'ἄλλοι τὸ χαρτία καὶ διαβίει δυνατὰ, για ν' ἀποφῶν ὄλοι :

—«Ὅχι ! Δὲν με σκότωσε ὁ Ραφτάκης !»

Παίρνει ἄλλο ὄρτυα, ζυλάει τὴν ζυλάα του και βγαίνει ἄλλο χωρτία. Ὁ Βήτος διαβάει πάλι :

—«Μὴν πιστεύετε τὸν Ραφτάκη. Εἶνε ἀσῶδς τοῦ αἱματός μου !»

Τρίτο πολεὶ δίνει τρίτο χωρτία, με τὴν ἐπιγραφή :

«Ὁ Ραφτάκης κόβει κοῦρες. Δὲν ἐσκότωσε ποτέ του ποῦλι».

Ὅλοι ἔμειναν κατ'ἀλήθειαν, και ὁ Ἀγγελῆς Βήτος ἐξασκοιοῦθοῦς, σὰν ταρδακτινῶν, νὰ βγάει στεμηνια χωρτία και νὰ τὰ διαβίει, ὁρῶζόντοῦς τὸν φοβερὸ και τραικερὸ κληνῶ. Ὁ δεσπυζομένος ὁ Ραφτάκης παρακολοῦθοῦς τὴ σκηρὴ βορδῶς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ζόνταναι νὰ πῶσαν ζάτω ἀπὸ τὰ γέλια. Τὸ περιεῖο εἶνε ὅτι σὶ ὄλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ φαρδὸς διατηροῦσε ἕως ἡλδοποιῦ, ἀποφῶντας πάλι πῶς συμβαίνει, με τὸ ζυλῆμα ποὺ ἔκανε τὸν πορτίων, νὰ ἔπιπτοῦν ἐξέυνα τὰ χωρτία ἀπὸ τὴν κοιλία του !..

—Μιὰ ! ἔλεγε, ἄλλο τυχερὸ !.. Κίττα, κίττα !..

Ἐτέλος ὁ Ραφτάκης σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, για νὰ μὴν ξανατιπτοῦν ἀπὸ «Κωφενοῖο τὸν Κεννῶν».

Ὁ Ἀγγελῆς Βήτος ἦταν ζομαγάητος στὴν Ἀθήνα, ὄχι μόνον για τὸν εἶθοῦ χωματίηα του, ἀλλὰ και για τὴν ἀγῶλη του χωριά. Τὰ τελεντία λείψανα τῆς πατρίδος του περῶνοῦς τὰ ἔφαγε με τοὺς φίλους του. Καὶ ὅταν πλέον βοδῆθηκε σὲ ἀνομονικὲς στενοχωρίες, ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἐπιπτων τοῦ — ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος — νὰ δεχθῆ δημοσία θέα. Καὶ διορίστηκε ἀπτενῶνος στὸ Λαφῶο ! Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ ἀστοκονία ἦταν δημοτικὴ. Ὁ ἀπτενῶνικὴ δασῆς τοῦ Ἀγγελῆ Βήτου στὴ νεαρή τότε πόλι τὸν μεταλείων, ἔχει, ὅπως εἶνε φροσὶ, τὰ φαρδῶ τῆς ἀνεκδοτά. Θὰ τὰ διηγηθοῦμε καὶ αὐτὰ σὲ ἄλλο μας φῶλο.

δαλα, τὸν ὁποῖον δρόσται ἦσαν διάφοροι καθηγηταί. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔβαινε σχετικῶς μεγάλως θοῦρος στὸν ἴδιο, ἡ τότε κυβερνήσις συνέστῆσε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, για νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὅμως αὐτὴ εὐδὲν εἰποίησεν.

Ἐξέληθι λοιπὸν μιὰ μερα ἀπὸ τὸ ἐπιτροπῆ νὰ λογοδοτήσῃ, γιατὶ δὲν ἐκάλεσε τοὺς ἀπὸ καθηγητῶν καθηγητῶς ν' ἀπολογηθοῦν.

Τότε ὁ ἐκ τὸν καθηγητῶν τῆς ἐπιτροπῆς Βάσις εἶπε στὸν ἐπιτροπῶ :

—Μὰς καλεῖτε, κῶρις ἐπιτροπῆ, εἰς ἀπολογία, γιατὶ δὲν ἐγνωμοδοτήσαμεν ἐναντίον ὁρισμένων σεναδῶλων μας. Καὶα, γνωμοδοτήσαμεν, ἂν ἡ γνωμοδοτήσις μας γίνει δεκτὴ. Ἀλλὰ, ἂν δὲν γίνει ; Πῶς θὰ συνεγραφῶσθὸν στὸ μέλλον ὁ καθηγηταί, ποὺ συνέβη ν' ἀλλοκοπορηθοῦν ; Μὰς δίδετε τὸν λόγον σας, κῶρις ἐπιτροπῆ, ὅτι μιὰ γινῆ δεκτὴ ἡ γνωμοδοτήσις μας ;

—Πῶς μποροῦ νὰ δοσο τέτοιο λόγο ; ἀπάντησεν ὁ ἐπιτροπῶς.

—Ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει, εἶπε ὁ Βάσις, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γνωμοδοτήσομεν !..

Καὶ ἐτσι, κῶρις καμιάς και λεγόννας, ποὺ λέει και ἡ παρῶαία τοῦ λαοῦ, ἐγκάθηκε τὸ παρῶα, δηλαδή ἡ ἐπιπτοῦς τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ Πανεπιστημίου, στὰ 1910 μετὰ Χριστόν !..

Στὴν πρώτη Ἑλληνικὴ Γερουσία, ἐπὶ Ὀθωνος, γινῶταν κάποτε συζήτησις για ἓνα τελεσίγραφο τοῦ Σουλτῶνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης, ποὺ ἦταν τότε ἀπτεροῦτειομένος γερουσιαστής, συνέστῆσε νὰ συνταχθῆ μιὰ μετριοπαθὲς ἀπάντησις στὸ τελεσίγραφο αὐτό, για νὰ μὴ διακαποῦν και ἀξενηθοῦν ἡ Ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις.

Ἡ φρόνημη ὅμως αὐτὴ σῆστασις τοῦ θαλασσοῦχο ἀπεδοθῆ ἀπὸ τοὺς κυβερνητικοὺς τότε γερουσιαστές σὲ διπλία, και κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ρώτησε τὸν Κανάρη :

—Μήπως φοβόσται τοὺς Τούρκους, κῶρις Κανάρη ;

Τότε ὁ γενναῖος παρῶαίτης τοῦ ἀπάντησε :

—Ναί, εἶν' ἀλήθεια ὅτι τοὺς φοβόμια τώρα, για νὰ μὴν τοὺς φοβῶθῆ ἀργότερα, ὅταν δὲν θὰ πρέσει νὰ τοὺς φοβόμια !..

Μιὰ μερα ὁ μαζαρίτης τ'ἄρχη Μουρουζῆς, ὁ μέγας κωμωδῆς τὸν Ἀθηνῶν, με λιμῶνο πῶντα τὸ ζυλάα για κῶρις, πῆγε και κάθησε σὲ μιὰ μετριοπαθῶ τὸν Ἀθηνῶν καὶ ζήτησε μιὰ μύρα.

—Μιὰ μύρα ! φρονάσε στὸ χωρσίον.

Ἐνας πελάτης, ποὺ καθόταν δίπλα του, εἶπε τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ κωμῶν :

—Κι' ἐμένα μιὰ μύρα !

Τότε ὁ Μουρουζῆς γέλασε και εἶπε θυμωμένως στὸν πελάτη :

—Σὰς παρακαλοῦ νὰ μὴν συνδράμεις τὴ δικὴ σου παραγγελία με τὴν ἴδιαν μου !..

Κόζαλο ὁ πελάτης.

Ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου ἔγραψε κάποτε στὸ «Ἐισπῶς» τὰ ἔξης, για τὴν ἀνωθορασία τὸν Ξενοδοξῆων τοῦ Καρπηνήσιου :

«Μιὰ φερα κάποιος ξένος δικαστικῶς, και ὄλιγον μῶρον, πῆγε στὸ Κωρπηνήσι και κατέλυσεν ὁ ἓνα Ξενοδοξῆο. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν, εἶδε τὸν τοῖχο γεμάτον μαρμαράκα και ρώτησε ἓναν ἱσηρητόκο τὸν Ξενοδοξῆον :

—Ἀπὸ τὰ μάρμαρα στὸν τοῖχο εἶνε μύρες ἢ.....

Δὲν πρόφτασε ἄνωγ νὰ τελεωθῆ και ὁ κηρηγῆς τοῦ Ξενοδοξῆοῦ τοῦ ἀπάντησε :

—Χτυπάτε τὰ γέφυρα σας καὶκαίκα, και ἂν δὲν πετάξουν, εἶνε κωρῆ !..

Ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σάββας, ὁ ἓνα σῆγγαμαῖα του, εἶχε τὸν ἔξῆς μαζαρίηη :

«Τὸ δέρμα, ὄως ὄργανον αισθησεως, παράγει τὴν ἀντίληψιν, οὐ μόνον τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ και τῆς θερμοκρασίας».

Και ἓνας ἐξθῶς του καθηγητῆς τοῦ ἀπάντησε :

«Ὄστε ἡ ἀντίληψη παράγεται, κατὰ τὸν κ. Σάββα, ὄχι εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ εἰς τὰ πόδια, ἢ για τὴν ἀκρίβειαν, στὸ δέρμα τὸν ποδιῶν !»...

